pannid seda imeks, jätsid söda seisma ja küsisid mis se pidi tähendama. Lätlased wastasid: »neil olle suur rööm, et nemad olle risti-rahwaks saanud, ja tänade Jumalat et tema neid kaitste.« Eestlaesed pakusid raha. Lätlaesed wastasid: »Maksge tagasi mis teie Sakste kaupmeeste käest ja meie käest olete riisunud. Risti-rahwa ja paganate wahel ei wõi ka mite tõsist rahu olla, saage risti-rahwaks, et meie üht Jumalat kumardame ja tenime, siis tahame sõbrust teha!« Seda Eestlaesed kül ei tahtnud mite, aga hakasid koeu poole minema, Lätlaesed aeasid neid weel taga ja tapasid weel mõnda meest tee peäl.

Lätlaste peälikud Russin ja Waridote korjasid oma wäed kokku ja tungisid Sakala maale, kus nemad jälle Eestlastele palju kahju tegid ja suure saagiga ja hulga wangidega koeu tulid, aga seekord ei aianud Eestlased neid mite taga, waid jäid koeu surnuid matma, ja matused pidama. Russin kiitis et weel laste lapsed sest saawad rääkida, kuida tema Sakalaesi ärawõitnud. Aga Herrmann, kes Liiwi rahwa walitsejaks oli seätud, pahandas selle üle, ja kutsus kõik Liiwi ja Lätti rahwa wanemid kokku, maenitses neid Eestlastega rahu teha. Eestlased, kelle paremad peälikud selle sõas peagu kõik olid ära tapetud ja ue sõa eest kartsid, wõtsid rahu pakumist wasta, aga ei tahtnud ka mite kauemaks kui ühe aasta peäle lepitust teha.

Kui se rahu aasta oli mööda läinud, tungisid Russin oma Lätlaestega ja Pertold, Wõnnu linna

